

1848-ra emlékezett a város – állampolgársági eskütétel a Főtéren

„Legyen béke, szabadság és egyetértés”

A március 15-i ünnepségen nemcsak a forradalom és szabadságharc hőseiről emlékezett meg a város: most kínálkozott alkalom Magyarország új állampolgárainak ünnepélyes eskütételére is, és kiosztották Érd város díjait.

Idén már az új Főtéren emlékezett meg Érd városa az 1848-as forradalom és szabadságharc hőseiről. Az ünnep hagyományosan a Duna utcai emlékműnél kezdődött, ahol a városvezetők, *Aradszki András* országgyűlési képviselő, a városi intézmények, pártok, civil szervezetek és magánemberek helyezték el koszorúikat. Az ünnepségen közreműködött a Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola Kicsinyek Kórusa.

A koszorúzást követően a megemlékezők a Főtérrre vonultak, ahol *T. Mészáros András* polgármester köszöntötte az egybegyűlteket. Beszédében a nemzeti önbecsülés fontosságát emelte ki, hangsúlyozva: *Kossuth Lajos* bölcs megfigyelése ma újra, 2012-ben sokadszorra is aktuális: „Ha a kisebb nemzetek a nagyhatalmak általi elnyeletéstől meg nem óvatnak, Európában nem lesz szabadság, nem lesz nyugalom, csak nagyravágási, túlsúlyra törekvési vetélkedések lesznek egyfelől, másfelől örökös konspirációk.”

– Ma a konspiráció súlya rajtunk van. Európa hangoskodó államai és baloldalai a demokráciát, az emberi jogot féltik. De miféle szabadság az, amelyben meg akarják semmisíteni egy nemzet önrendelkezési jogát? Miféle demokrácia az, amelyben hazugságra, félinformációkra hivatkozva ismeretlenül törnek pálcát felettünk? Nem, ez nem demokrácia és nem szabadság, csupán nagyravágás és túlsúlyra törekvés, ahogy Kossuth mondta. Szabadságharcot vívunk megint. Nem fegyverrel, hanem reformokkal, bölcs előrelátással, közös nemzeti jövőnket szem előtt tartva, újra elsőként, megint egyedül... Pedig nem mi vezettük válságba a nemzetek unióját, nem mi ját-

A megemlékezés koszorúzással kezdődött a Duna utcai emlékműnél

szottuk el a világ bizalmát, nem mi nyereszkedtünk és csaptunk be embereket, és végül: nem mi akarunk ugyanazon a járhatatlan ösvényen járni még ezek után is. Az elsők között nyílt fel a szemünk. Az elsők között keressük a kivezető utat, amely az európai közösség boldogulása felé vihet – mondta beszédében *T. Mészáros András*, kiemelve: a történelem eddig, ha utólag is, mindig elismerte igazunkat.

– Hiszem, hogy ezúttal sem lesz másképp. Hiszek abban, hogy Európa ma nemzetek uniója, hogy a szabadság és a demokrácia – a mai Európában is – alapérték, s ebben Magyarország, s különösen 1848 és 1956 hőseinek letagadhatatlan szerepe van. Okunk ma nem az ünneplésre, hanem az emlékezésre, a bátrak iránti tiszteletadásra van. *Kossuth, Széchenyi, Petőfi, Batthyány*, a márciusi hittek a nemzet erejében, a szabadság mindenek felett álló jogában. Az ő emléküik a példa, amelyet követnünk kell minden időben – mondta a polgármester, aki *Kossuth* szavaival zárta beszédét: „Az eltiport nemzet újjászületik, de öngyilkos nemzetnek nincs feltámadás.”

Aradszki András országgyűlési képviselő a demokrácia 1848. március 15-i megterem-

téséről beszélt, amely vérontás nélkül történt – és ugyanígy valósulhatott meg 1990-ben az átmenet a szocialista elnyomó rendszerből egy szabadnak és polgárinak remélt rendszerbe.

– A változtatásokat nem követte szabadságharc, a megszállók békésen elhagyták hazánkat, Magyarország 1990 júniusában felszabadult. Két évtizednek kellett eltelnie ahhoz, hogy kiderüljön: a polgári helyett szociálliberális, más szóval vadkapitalistává és a Nyugat vazallusává vált hazai vezetés képtelen irányítani az országot. Kész a brutális utcai fellépésekre is, a hatalmat viszont elengedni nem kívánja. Ezért 2010 áprilisában az előzőekhez hasonló méretű és jelentőségű változás ment végbe hazánkban. Ismét vérontás nélkül, de féltreíthatetlen módon nyilvánított véleményt a nép, és söpörte el az előző, bukott rendszer örököseit – mondta *Aradszki András*, hangsúlyozva: ez vér nélküli forradalom volt, ugyanúgy, mint 1848-ban, s a mai polgári kormány szintén a magyar politika függetlenségéért kénytelen harcolni, a modern befolyásolási kísérletekkel szemben.

– 1848 törekvései mára megvalósulhattak: a polgári kormány a kettős állampolgárság és a minden magyarra kiterjedő szavazati jog bevezetésével megvalósította a magyar nemzet közjogi egyesítését, a közös teherviselés érdekében megadózta az eddig adómentes bankokat, a multinacionális cégeket, és különböző lehetőségekkel segítette az igazságtalan mértékben eladósodottakat, megvonta az aránytalan kedvezményeket, és hozzányúlt az úgynevezett szerzett jogokhoz. Következetes és kiszámítható szabályozással segíti a magyar sajtót, hogy valóban a szabadság és ne a szabadosság urálja. Megszűnt a vallásszabadsággal való visszaélés: megszabadította az országot az élszökevény álegyházaktól, amelyek súlyos adóforintokat vettek el jogtalanul az állami költségvetésből. Mindebből látszik, hogy 1848 céljai és törekvései máig hatnak – mondta *Aradszki András*, hozzátéve:

– Ami elbukott 1849-ben, 1956-ban, és belefulladt az elmúlt húsz évbe, azt most valóra kell váltanunk, mert nincs több idő és nincs több lehetőség. Az átalakítások radikális szakaszán már túljutottunk, az elkövetkező konszolidációs időszak már békésebb, nyugodtabb lesz. Saját lábunkra állunk, tanulunk a múltunkból, és méltóságteljesen beilleszkedünk a

nemzetek nagy közösségébe. Ezt kívánják a magyar történelem hősei, a ma polgárai és a jövő nemzedékei. Legyen béke, szabadság és egyetértés – zárta szavait a tizenkét pontot idézve az országgyűlési képviselő.

A megemlékezésen *Lubaczów*, Érd lengyel testvérvárosa is képviseltette magát; *Zdzisław Cioch* szavait – a hagyományos lengyel-magyar barátságot elevenítette fel – *Sebestyenné Majchrowska Ewa* fordította magyar nyelvre.

A megemlékező beszédek az állampolgársági eskütétel követte; mintegy harmincan váltak Érdön magyar állampolgárrá március 15-én. Az emléklapokat *T. Mészáros András* adta át számukra.

A polgármester ez alkalommal nyújtotta át Érd legrangosabb kitüntetéseit is. (A díjátadás részletei a következő oldalon olvashatók.)

A március 15-i városi megemlékezést a *Teleki Sámuel* Általános Iskola látványos, zenés műsora zárta.

Ádám Katalin

A szerkesztő jegyzete Nagytakarítás

A természetnek, pontosabban a jelen hónapokban tapasztalható megújulási, felfrissülési folyamatoknak lehet szerepe abban, hogy a tavaszhoz, mint évszakhoz kapcsolódó takarítás, rendcsinálás különös figyelmet kap. Persze, más-kor is kell takarítani, hiszen évszaktól függetlenül általában tisztaságban, rendezett körülmények között szeretünk élni, a mostani időszak azonban mégis más. Ilyenkor kell összegyűjteni a kertben a száraz leveleket, a lemet-szett vagy letört ágakat, egyéb kerti hulladékokat – nem is szólva a házon belüli teendők-ről, a tavaszi nagytakarításról. Lengedezhet néhány, eddig észre nem vett pókháló az előszobában, a magasabb könyvespolcok meg a rajtuk lévő könyvek is igényelhetnek némi törülgetést, ágy alá, fal mellé is menekülhetett néhány „porcica”, szóval ideje van az alapos átvizsgálásnak, már csak azért is, hogy a közelgő húsvéti ünnep ne érje tisztátalanságon a ház lakóit. Mert ha egyszer alaposan végigtakarítunk mindent – ha kell, családi, baráti összefogással –, akkor utána egy darabig már csak amolyan esztétikai karbantartásra lesz szükség.

Hallhatunk azonban mostanában másfajta nagytakarításról is. Olyanról, amilyenre már rég szükség lett volna, de ilyen-olyan okok miatt valahogy mindig elmaradt. Igen: a közélet tisztaságáról, a közéleti szereplők életpályájában megbújó szennyeződésekről, netán maszatolásokról van szó. Tény, hogy Magyarországon más, volt szocialista országok gyakorlatától eltérően elmaradt azon személyek nevének nyilvánosságra hozatala, akik tevőlegesen részt vettek a pártállami rendszer titkosszolgálati tevékenységében. Ennek az

elmaradásnak számos oka van, köztük nem egy olyan is, ami még a jelenlegi, jócskán megkésített nagytakarítást is nehezíti. Sok handabandázó, népszerűség-hajhász szöveg elhangzik mostanában ügynöktörvényről, a takargatás vagy a takargatók érdekeiről, ezért már csak a tisztánlátás érdekében érdemes egy-két ténnyel is megismerkednünk. Az egyik: keletnémetek, csehek meg többen mások is meg tudták tenni a rendszer-változást követően azonnal a „takarítást”, a magyarok nem. Történeteszek által nyilvánosságra hozott tény, hogy az akkori koalíciós kormány lehetővé tette a vonatkozó iratok 95 százalékának megsemmisítését. Most tehát jórészt a maradékról vitatkoznak – de nem érdektelen a jelenlegi törvényi előírások áttekintése sem. Eszerint az „ügynökségnek” olyan ismérvei kell legyenek, mint például saját kezűleg aláírt nyilatkozat a feladat vállalásáról, a teljesítéséről, az ezért kapott pénz, ellenérték átvételéről... – nem folytatom, első ránézés-re is nélkülözi az előírás a kellő komolyságot. Hogyan is képzelhették? Így jelentett szerintük az ügynök, hogy „megfigyeltem X-et, Y-t, Z-t, jelentetem róluk mindent, ezért én lehettem kinevezve az A újság főszerkesztőjének, köszönöm szépen, dátum, aláírás”? Ugyan már... Nem csoda, hogy ilyen körülmények között, ilyen előírások mellett zátonyra futott minden eddigi próbálkozás.

Pedig egyszer, legalább egyszer mindenképp szükség lenne egy alapos nagytakarításra, és nem csak a lakóhelyi környezetünkben.

Ádám Katalin

Otthon

címe: Házak, lakások, otthonok. Éles elméjű kollégám azonnal ráncsot csapott kételkedő kérdéssel. A lakhelyek között minőségben ekkora lenne a különbség? A ház, a lakás, ahol élünk, az nem lehet otthonunk? De lehet, válaszoltam, ha azzá tesszük, ha valóban otthonunkká válik. Csakhogy, folytattam, és ezt érdemes figyelembe venni, ha valaki tudja, hogy a három megnevezés közt mi a különbség, akkor én tudom. Amióta élek, ez a családi ház itt Érdön, a Zagyva utcában éppen a tizenhatodik lakhelyem, amelyet igazi, valóságos otthonná tettünk feleségemmel. Sietek kijelenteni, hogy én sokat dolgoztam ennek eléréséért, de azért, hogy ez a ház elnyerte és kiérdemelte mind a kettőnkől az otthon minősítést, az nagyrészt a feleségem érdeme. Miért és hogyan, mivel, mi által? Vannak dolgok, amelyekre csak egy asszony képes. Nem akarom eltúlozni az érdemeit, ezért csak általánosságban mondom: a nők lénye és hozzáállása az élet fontos dolgaihoz nélkülözhetetlen tényező a család boldogulásához.

Itt aztán elérkeztünk azokhoz a „tényezőkhöz” is, amelyek veszélyeztetni képesek az ember otthonát. Kollégámnak igyekeztem elmagyarázni, hogy mi minden szükséges egy otthon alapjainak lerakásához, hogy azt ne támadhassák meg a külső

körülmények. Mivel nem akartam erkölcsi talapzaton álló prédikátor szerepében tetszelegni, a legegyszerűbb szavakkal beszéltem a szereteten és az egymás kölcsönös tiszteletén alapuló felelősség-tudatról. Ez láthatólag hatott, mert aztán végig ebben a meghitt, földön járó szellemben beszélgettünk az otthonépítés nagy munkájáról.

Természetesen szóba kerültek azok a polgártársaink is, akik ilyen-olyan nagyságú és minőségű pénzkölcsönökhöz jutottak, s a világgazdasági válság áldozataiként mostanában nagyon is keserű napokat élnek át. Jó ízlésem mindig tiltotta és ma is tiltja, hogy utólagosan okoskodva a „lehető legjobb tanácsokkal” lássam el őket. Gondolom, az irányukban való megértés a megkésített tanácsoknál is többet ér. Ők bizony otthonukhoz szerettek volna jutni. Be is költöztek, berendezkedtek ahogy tudtak, és fizették a bankoknak a részleteket. De aztán egyszerre csak váratlanul megrántották alattuk a szőnyeget. Ők pedig, jóhiszeműek lévén most kénytelenek átélni ezeket az embert próbáló napokat, hónapokat...

Befejezésül a soron következő kormányok figyelmébe ajánlom a bérlakásokat építők erkölcsi támogatását, a lehetőségek kapujának szélesre nyitását. Az emberek tömegei ugyanis pénztelenek. Ők nem saját lakást kívánának, hanem lakást, lakbértért. Készülő könyvem részletesen szól ennek előnyeiről. Higgyék el, a bérlakást is otthonná lehet varázsolni!

Bíró András

„Piros, fehér, zöld, ez a magyar föld!” – a gyerekek is ünnepeltek...

Mintegy harmincan tettek állampolgársági esküt – a szövegét *T. Mészáros András* polgármester mondta elő